

Identiteit

Waar is mijn identiteit?
Een stukje ben ik kwijt.
Twijfels, vragen en onzekerheden,
behoren tot het heden.
In m'n geest sta ik het soms toe,
al maakt het mij intens moe.
Accepteren dat je misschien niet bent wie je denkt te zijn,
zekerheden loslaten doet pijn.
Waarom zijn die gedachten van twijfel ontstaan
en geef ik ze reden van bestaan?
Waarom zijn m'n gedachten zo tegengesteld,
dat het m'n geest kwelt?
Waarom weet ik niet welke gevoelens echt zijn,
waardoor ontstaat leegte en pijn?
Waarom sta ik stil bij wie ik ben,
terwijl ik mezelf toch zo goed ken?
Waarom sta ik die twijfel toe
en word ik soms hopeloos moe?

Het verlangen naar een man is er altijd al geweest,
maar er is nog een ander deel in mijn geest.
Datgene wat ik de laatste maanden heb onderdrukt,
wat me toe nu toe aardig is gelukt.
Het tegennatuurlijke en onreine in de ogen van God
en wat ingaat tegen Zijn gebod.
Is dat mogelijk een deel van mijn identiteit?
Waar is mijn zekerheid?

De goede weg wil ik gaan,
maar welke moet ik inslaan?
Ik kan vechten om m'n 'hetero-blik' te behouden,
en te geloven dat ik enkel en alleen van een man kan houden.
Het blijven negeren en ontwijken van signalen
om dit niet naar de werkelijkheid te hoeven vertalen.
Mogelijk ontken ik dan een deel van mijn identiteit,
leef ik dan wel in eerlijkheid?
Óf ik vecht om mezelf naar waarheid te leren kennen
en luister naar innerlijke stemmen.
De bewustwording van gevoelens in mijn geest,
leidt tot verkeerde begeerten van het vlees.

Hoe ontdek ik dit stukje identiteit,
zonder dat het mij tot zonde verleid?
Beide wegen lijken verkeerd,
O God, geef mij het inzicht.

Naar familie en vrienden wilde ik open zijn,
dat gaf steun, bemoediging maar ook pijn.
Mensen reageren,
sommigen lijken zich deels tegen mij te keren.
Als welkom word je opeens niet meer gekust,
is dit (on)bewust?
De arm die je soms om je schouder kreeg,
maar nu achterwege bleef.
Mensen die je twijfels niet willen horen,
ze brengen enkel tegenargumenten naar voren.
Of zij die het zogenaamd vergeten,
zodat ik voor hen hetero blijf heten.
Ook zijn er die opeens ijverig koppelen gaan,
zodat ik een man aan de haak zal slaan.
Daarnaast mijn twijfel of mensen woorden en gedragingen nu niet verkeerd opvatten,
omdat ze mij anders zijn gaan inschatten.
In ontmoeting met anderen moeilijk jezelf meer kunnen zijn,
omdat er teveel onduidelijkheden en vragen zijn.

Al ben ik nu een stukje identiteit kwijt,
in God ligt mijn zekerheid.
Een kind van Hem mag ik blijven,
daarover hoef ik niet te twijfelen.
Niets kan mij van Zijn liefde scheiden,
dat zal ik blijven belijden.
Wat zou ik vrezen?
Ik mag Zijn kind wezen!

20-04-2008
Dorothea

